

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis

In Quatuor Partes Distributæ

In qua de Incarnatione Verbi & Mysteriis vitæ Christi, nec non de
Sacramentis in genere & singulis in specie succinctè & dilucidè tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1675

Qu. VI. De Dispositione suscipientis & Obligatione suscipiendi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72963](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72963)

ex hoc, quòd potestas confirmandi fuerit à tempore *Photii* omnibus aut saltem aliquibus Græcis Sacerdotibus adempta (quod tamen ex *Baronio* deprehendere non potui) & in *Concilio Florentino* dubiè restituta. In quo tamen non tam legitur restituta, quàm eusque perseverans legitimè fuisse defensa.

49.
Iusta causa non requiritur ad valorem commissionis facta simplici sacerdoti.

Quàmvis autem ut Pontifex committat simplici Sacerdoti hanc administrationem, congruum Ecclesiæ regimen videatur rationabilem causam exigere; tamen illa non apparet necessaria ad valorem juxta *Henriquetz*, *Suarez*, *Coninek* & alios communiùs, etsi Aliqui contradicant: quia non est illa propriè & strictè dicta dispensatio in jure divino, sed commissio potestatis secundum Christi institutionem; ita ut Christus instituerit, quòd minister hujus Sacramenti ordinarius & ex officio esset Episcopus, extraordinarius autem & ex commissione summi Pontificis posset esse simplex Sacerdos. Quod ita esse, ex declaratione Ecclesiæ satis constat. Unde consequenter Pontifex tali commissione non mutat essentialia hujus Sacramenti, sed ea seruat, juxta Christi institutionem utens potestate sibi à Christo concessa. Appellatur autem à *Florentino* dispensatio Sedis Apostolicæ, tum quatenus assimilatur dispensationi strictè dictæ (prout etiam vocari solet dispensatio in votis, quæ tamen non est dispensatio propriè in lege) prout est commissio superioris tribuens facultatem ad id, quod est extraordinarium, & aliàs simplici sacerdoti interdictum: tum quia procedit à Pontifice tamquam supremo procuratore & dispensatore jurisdictionum & facultatum.

50.
Potest illam Pontifex dare tum per se tum per delegatū.

Hanc porrò facultatem potest dare Pontifex, etiam non consecratus: cum sit actus jurisdictionis. Unde si ipsemet adhuc foret simplex Sacerdos, posset illam dare sibi ipsi. Potest etiam committere hujus facultatis aliis delegare v.g. Episcopis, juxta regulam communem de ordinariæ potestatis delegabilitate. Tunc equidem Pontifex adhuc censeri potest hanc facultatem tribuere, quatenus delegatus illam tribuit virtute & auctoritate Pontificis, sive quatenus actione delegati tacitè & virtualiter consentit Pontifex vi ipsius delegationis. Concessio insuper semel facta non expirat morte concedentis. An autem cesset cessante causâ resolvendum est ex iis, quæ traditi solent de cessatione privilegii gratiosi in *Tract. de Legibus*. An denique Sede vacante possit hanc facultatem tribuere collegium Cardinalium, dubitari posset. Sed dicendum, quòd non; hæc enim extraordinaria potestas sine speciali fundamento vel commissione pontificiâ (de qua non constat) asseri nequit. Nec habet istud collegium propriè rationem Capituli Sedis vacantis. Puto tamen, quòd Papa vivens posset collegio Cardinalium id concedere; cum pos-

Possit tamè per Pontifi-

fit delegare cum potestate subdelegandi, & facultas per mortem non expiret.

QUÆSTIO VI.

De Dispositione Suscipientis, & Obligatione suscipiendi.

D I C O I. Ad Confirmationem validè suscipiendam requiritur & sufficit Baptismus. Prima Pars patet: quia Baptismus est janua ceterorum Sacramentorum, quorum proinde est incapax, qui non est baptizatus: ut de Sacramento Ordinis habetur *cap. 1. & 3. de Presbytero non baptizato*, & de Sacramento poenitentia in *Tridentinis sess. 14. c. 2.* De reliquis est par ratio. Præterea pro Confirmatione specialem congruentiam allegat *D. Thomas 1. 2. art. 6.* quòd Confirmatio sit quædam Baptismi perfectio: unde sicut nemo potest corporaliter crescere, nisi fuerit corporaliter genitus; ita nec per Confirmationem crescere in perfectum Christianum, nisi priùs fuerit in Christo genitus per Baptismum.

Nec obstat, quòd *Act. 10.* legatur, Spiritum sanctum fuisse datum necdum baptizatis: hoc enim sine Sacramento fuit factum per extraordinariam potestatem Dei independentis à sacramentalibus signis: si ve nihilominus fuerit impressus Character Confirmationis, & tales redditi incapaces alterius Confirmationis, sive non; quòd incertum est.

Secunda pars, quòd Baptismus sufficit, supposito videlicet in adultis debito consensu, Probatur: quia in *Actis Apostolorum* legitur Apostolos baptizatis absolute imposuisse manus nullo alio requisito: neque etiam Ecclesia umquam aliud præter Baptismum requisivit.

Hinc nullus sexus, status vel ætas exciditur à valida hujus Sacramenti susceptione: quandoquidem olim sit collatum etiam parvulis (de quibus posset esse præcipua dubitatio) ut patet ex *Innocentio I. Epist. 1. c. 3.* & *Augustino Tract. 6. in primam Canoniam Joannis*. Immo solebat statim etiam parvulis post Baptisma conferri teste *Tertulliano l. de Baptismo c. 7. & 8.* *Alcino l. de Ecclesiast. Officiis cap. de Sabbato sancto*, *Baronio circa annum 371.* & aliis.

D I C O II. Ad licitè suscipiendam Confirmationem requiritur & sufficit status gratiæ. Prima pars patet: quia Confirmatio est Sacramentum vivorum. Secunda pars inde probatur: quòd nulla lex divina aut Ecclesiastica plus requirat.

Nec obstat *I. c. Vi jejuni, de Consecratione dist. 5.* quod videtur requirere jejunium: quia non strictè præcipit, sed tantum monet; uti & monet confessionem præmitti. Quam præmitti etiam monet *Catechesis*

Romanus cap. de Confirmatione §. 15. Deinde Canon ille non est alicujus Pontificis, aut Concilii generalis, sed tantum particularis, scilicet Augustinensis, hac in parte non recepti ab Ecclesia universali. Unde etiam hodie solet conferri, tam ante, quam post prandium.

Non obstat II. quod ex moderna Ecclesiae consuetudine videatur exigi aequalis saltem usus rationis; ideoque infantes ante septennium non soleant confirmari: quamvis enim hoc expediat, tum ut majori reverentia suscipiatur Sacramentum: tum ut vitetur iterationis periculum, tum ut puer possit aliquo modo fidem per se profiteri. Consuetudo tamen illa non obligat, ut passim Recentiores docent, & aperte supponit Catechismus Romanus c. de Confirmationis Sacramento §. 14. Idem colligi potest ex Pontificali Romano Tit. de Confirmandis, ubi dicitur: Infantes per paternos ante Pontificem confirmare volumem, teneantur in brachiis dextris; ubi aperte supponitur ante septennium posse confirmari. Unde in locis remotioribus, ad quae raro veniunt Episcopi, praestat usum rationis praeveneri, quam postea defectu occasionis debere diu differre, & quandoque omnino omittere, ut recte inquit Suarez disp. 35. sect. 2. Quod potissimum quadrat in loca Belgii infecta haeresi aut vicina Haereticis: ubi necessitas (ut sic loquar) hujus Sacramenti amplior est, & ministratio rarior.

Dico III. Per se loquendo nulla est obligatio suscipiendi hoc Sacramentum. Ita D. Thomas q. 72. art. 1. ad 3. & alii communiter contra Nonnullos: quibus annumerari solet Scotus, sive quod censetur esse obligationem praecipui Ecclesiastici, ut ei tribuit Durandus, sive quod divini, ut Pomius. Sed ut pateat quam recte, en verba Scoti d. 7. q. 2. Non est simpliciter necessarium ad salutem juxta illud Marci ult. Qui crediderit & baptizatus fuerit, salvus erit. Et de Consecrat. dist. 5. Spiritus sanctus, ubi habetur, quod baptizatus per solum Baptismum salvatur. Est tamen necessarium adultis, quod non contemnat: sicut dicitur Extrav. de Sacram. ubi dicitur in Glossa quod non est plenus Christianus, qui contemnit. Ad argumentum (desumptum ex cap. Omnes Fideles) dico, quod loquatur de adulto, qui debet suscipere, id est non contemnere, & pro tempore congruo suscipere in effectu: judicaretur enim contemptus, si omnimoda opportunitate oblata non susciperetur. Et d. 17. q. 1. n. 11. arguendo inquirens praecipuum divinum confessionis, contra assumit: Quia Extrema Unctio est instituta a Christo, & Confirmationis Sacramentum, ut dicitur est supra: & tamen neutrum est simpliciter necessarium, nec est praecipuum de ipso vel de illo recipiendo.

Probatum Conclusio: quia non invenitur aliquod praecipuum divinum id praecipiens, ut nec Ecclesiasticum quod saltem sit in usu. Confirmatur: quia si foret obligatio,

Ecclesia suos filios cogeret ad implementationem illius, sicut cogit adimpletionem praecipui aliorum Sacramentorum: nec permetteret tam facile aliquem mori sine hoc Sacramento.

Dixi per se loquendo: nam per accidens ratione contemptus, aut scandali, vel alterius circumstantiae posset omittens suscipere hoc Sacramentum graviter peccare. Posset similiter Pontifex, immo & Episcopus praecipere suis subditis susceptionem hujus Sacramenti, si ad bonum regimen judicaverint expedire. Dixi quod saltem sit in usu; Plures enim putant olim fuisse praecipuum Ecclesiasticum concernens adultos pro seipsis, & parentes aut curatores parvulorum pro parvulis. Et videtur colligi ex dictis Patrum, & aliquorum Conciliorum, Elbertini can. 38. Laodicensis cap. 48. Aurelianensis, & refertur c. Vi Jeitini de Consecrat. dist. 5. Indicat idem Urbanus Papa c. Omnes Fideles ead. dist. Unde olim solebat Baptismo semper jungi Confirmatio.

Nihilominus maxima est hujus Sacramenti utilitas & efficacia. Cujus proinde susceptio & fructus omnibus inculcari deberet. Sed & Episcopi memores esse deberent sui officii in sollicitudine ministrando hoc Sacramento per se aut per Suffraganeos suos: quos, si id longo tempore ministrare intermitterent, mortaliter peccare, est communis sententia, Angeli, Sylvestri, San. Bonacina & aliorum: eo quod omittant in gravi munus suum alijs providendi de Sacramento tam utili, esto in his non foret suscipiendi obligatio. Prout & Parochi tenentur providere subditis de Sacramento Extremae Unctionis; quantumvis non sit obligatio suscipiendi.

QUESTIO VII.

De Effectu Sacramenti Confirmationis.

Dico I. Hoc Sacramentum confert gratiam sanctificantem, & specialem Spiritus sancti protectionem ac auxilium ad fidem fortiter profitendam. Prima pars est de fide, quae docet omnia Sacramenta novae Legis conferre gratiam sanctificantem, ut in Tract. de Sacram. in gen. ostensum est. Et specialiter Act. 8. & 19. dicitur per hoc Sacramentum dari Spiritum sanctum, qui absolute non dicitur alicui dari, nisi conferatur gratia sanctificans. Secunda pars patet ex dictis de effectu Sacramentorum in genere, & ex fine hujus Sacramenti qui est, ne Christi nomen confiteri erubescat Christianus, ut loquitur Florentinum in decreto de Armenis. Unde ibidem praemiserat: Effectus autem hujus Sacramenti est, quia in eo datur Spiritus sanctus ad robur sicut datur est Apostolos.

55. Per se loquendo.

Quod saltem sit in usu.

Qua obligatio Episcoporum conferendis Confirmationem.

56. Sacramentum hoc confert gratiam sanctificantem.

Et auxilia actualia ad fortiter profitendam.

